

Arrest

**nr. 97 863 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. KEULEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 januari 2013 het Rijk binnen en diende op 7 januari 2013 een asielaanvraag in. Op 30 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Shkodër en bezit de Albanese nationaliteit. Begin jaren '90 was uw vader een actief lid van de Communistische Partij. In deze hoedanigheid was hij voorzitter van de raad van de Communistische Partij voor vier Roma-wijken in Shkodër. Tevens was hij lid van het Uitvoerend Comité van de Communistische Partij. In 1992 wilde uw vader een nieuwe politieke partij oprichten. Uw vader werd bedreigd en aangemaand zich uit de politiek terug te trekken. Hij ontving eveneens dreigbrieven van mensen die waren gelieerd met de Democratische Partij (DP). Hij legde deze bedreigingen evenwel naast zich neer. In april 1992 ontstond een dispuut hierover met vier personen, waarbij uw vader en broer werden neergestoken. Beiden overleefden. U was op het moment van deze feiten thuis. Uw broer kwam gewond naar huis en vertelde dat hij en uw vader waren neergestoken. U nam uw geweer en begaf zich terplaatse. De politie kwam eveneens terplaatse en bracht uw vader naar het ziekenhuis. U werd in het ziekenhuis door de politie ondervraagd en er werd u gevraagd of u klacht wilde neerleggen tegen de daders. De politie zei u dat zij reeds twee daders had geïdentificeerd, doch dat de overige twee daders nog onbekend waren. U verklaarde aan de politie dat zij de daders onmiddellijk vrij mocht laten indien zij geen levenslange gevangenisstraf zouden krijgen. Uw vader stelde evenwel duidelijk dat hij geen klacht wilde indienen en droeg u uitdrukkelijk op u buiten de feiten te houden, daar niet u maar hij en uw broer werden verwond. Vervolgens regelde uw vader, in samenwerking met de wijkagent, dat zijn belagers definitief het land verlieten en naar Europa uitweken. U trachtte vervolgens alsnog te weten te komen wie uw vader en broer hadden verwond, maar u slaagde niet in uw opzet. Een zestal maanden na de aanval op uw vader en broer werd u onder vuur genomen en aan de onderarm geraakt. Daar het donker was en u van ver onder vuur werd genomen, heeft u uw belager(s) niet gezien. Omdat u uw ouders niet wilde ongerust maken en u ook niet zeker was van de motieven van uw belager(s), besloot u geen klacht neer te leggen. U vertrok vervolgens naar Griekenland, waar u reeds eerder regelmatig verbleef om er te werken. In 1998 ontving u in Griekenland een telefoontje van uw buurman uit Shkodër, die u zei dat een bom werd gegooid in de mini-market die uw eigendom was. Ook een andere winkel in de buurt was enkele maanden eerder het doelwit van een bomaanslag geweest. Omdat u in Griekenland zat, diende u geen klacht in omwille van het gebeurde. Uw familie meldde de feiten aan de wijkagent, maar liet na klacht in te dienen. U heeft geen idee van de dader(s), noch van de motieven achter deze aanslag. Vervolgens opende u een biljartzaal op de plaats van de vroegere winkel, die u nadien moest sluiten wegens financiële problemen en omdat er figuren van allerlei slag over de vloer kwamen. In 2007 werd de woning van uw echtgenote afgebroken, ondanks het feit dat uw echtgenote en Sabah Bajri, de nieuwe eigenaar van het gebouw, door de rechtbank waren opgeroepen. Sabah Bajri, een lid van de Democratische Partij, had het gebouw waar uw echtgenote woonde voordien gekocht en wilde op de grond een appartementsgebouw neerpoten. Ondanks de oproeping van de rechtbank, werden uw echtgenote en de andere bewoners onder dreiging van een vuurwapen het gebouw uitgezet. U bevond zich op dat moment nog steeds in Griekenland. Uw echtgenote bracht u nooit van deze feiten op de hoogte; u vernam het gebeurde van uw zus. Kort hierna vroeg uw echtgenote de echtscheiding aan. In 2009 overleed uw vader. Even voordien was u uit Griekenland teruggekeerd. Op zijn sterfbed diende u hem te beloven dat u nooit de naam van de personen die hem in 1992 hadden neergestoken, zou bekend maken. U houdt zich tot op heden aan deze belofte. Na het overlijden van uw vader zag u éénmaal personen rond uw woning lopen. Aan de hand van de beschrijving die uw vader u eerder gaf, vermoedt u dat het de zoon was van één van de belagers van uw vader in 1992. Door het overlijden van uw vader was u verdrietig. U had bovendien familiale problemen en vond geen werk. Om al deze voornoemde redenen besloot u uiteindelijk Albanië definitief te verlaten. U verliet uw land van herkomst in oktober 2012 en u week naar Italië uit. Twee dagen na uw aankomst in Italië reisde u door naar Griekenland, waar u een tweetal maanden als schilder aan de slag ging. Vervolgens keerde u naar Italië terug, waar u gedurende twee dagen bij uw oom verbleef. Dan ging u naar Frankrijk, waar uw zus verblijft. U had er de intentie asiel aan te vragen, maar u ontmoette er een Roemeen die u voorstelde een vals paspoort te maken waarmee u naar Canada zou kunnen reizen. U stemde toe en verbleef gedurende 15 dagen in Lyon, in afwachting van uw valse paspoort. Vervolgens vertrok u richting Canada. Op 3 januari 2013 werd u tijdens een tussenlanding in Brussel door de luchtvaartpolitie onderschept. Op 7 januari 2013 vroeg u hier asiel aan. U verklaarde niet naar Albanië terug te kunnen keren omdat u vreest dat u dan, ingeval u de belagers van uw vader en broer uit 1992 ontmoet, zich niet zal kunnen beheersen en hen iets zal aandoen, waardoor u uiteindelijk in de gevangenis zal belanden. Na het gehoor door het Commissariaat-generaal faxte u nog de volgende documenten door: een kopie van een familiecertificaat, uitgereikt op 14 januari 2013 te Shkodër; twee kopieën van ontslagattesten uit het ziekenhuis van Shkodër, uitgereikt op 16 januari 2013, waaruit zou blijken dat uw vader en broer er werden opgenomen wegens messteken en respectievelijk op 8 en 9 mei 1992 het ziekenhuis mochten verlaten; een ongedateerde kopie van het medisch centrum te Shkodër, waarin wordt

aangehaald dat u sedert 1993 meerdere malen door een arts werd bezocht wegens gezondheidsproblemen en wegens problemen van neuropsychiatrische aard, een kopie van een foto met daarop een man en een kopie van een attest van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania", d.d. 2 oktober 2012, waarin wordt aangehaald dat uw vader sinds 1992 in een bloedvete is verwickeld met Reshat Rexha, uw buurman, en u door deze dreiging werd verplicht Albanië te verlaten om een eventueel gevaar voor uw leven te vermijden.

Door een administratieve vergissing werd uw advocaat, meester Robbert Jacobs, niet op de hoogte gebracht van het gehoor. Om die reden werd op 22 januari 2013 een mail naar uw raadsman verstuurd waarin het gehoorverslag in bijlage werd toegevoegd. Uw raadsman kreeg de gelegenheid om binnen de vijf dagen opmerkingen aan het CGVS over te maken, doch ging hier niet op in.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde Albanië te hebben verlaten uit vrees voor bloedwraak, omdat u vreest dat u zelf de daders van de aanslag op uw vader en broer in 1992 iets zal aandoen mocht u hen zien, waardoor u in de gevangenis zal belanden, wegens familiale problemen en omdat u er geen werk vond (gehoor CGVS pp. 15-16).

Vooreerst dient vastgesteld dat u na uw definitieve vertrek uit Albanië in oktober 2012 en voor uw aankomst in België in januari 2013 achtereenvolgens in Italië, Griekenland, waar u gedurende twee maanden bleef, opnieuw Italië en vervolgens gedurende ruim 15 dagen in Frankrijk verbleef. In geen van deze landen vroeg u evenwel asiel aan. Gevraagd naar de reden van uw nalaten, stelde u dat u denkt dat men in Griekenland geen asiel kan aanvragen. Aanvankelijk had u wel de intentie in Frankrijk asiel aan te vragen, maar omdat u daar vernam dat u een vals paspoort kon kopen waarmee u naar Canada kon reizen, besloot u dat niet te doen (gehoor CGVS pp. 7, 8bis, 9). Dergelijk handelen is evenwel niet in overeenstemming met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient alsook zich zo grondig mogelijk informeert inzake de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het gegeven dat u eerst naar Italië, Griekenland en Frankrijk bent gereisd en pas na uw aanhouding op de luchthaven in België een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Italië, Griekenland of Frankrijk - landen waar u gedurende langere tijd verbleef en zelfs werkte (Griekenland) - is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Opgemerkt dient tevens dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk het risico te lopen slachtoffer van bloedwraak te worden. U stelde dat uw vader en broer in 1992 werden verwond met messteken. Uw vader droeg u uitdrukkelijk op zich buiten te feiten te houden, daar niet u doch hij en uw broer gevisseerd werden (gehoor CGVS p. 11). Bovendien kwam hij overeen met de familie van zijn belagers, in samenwerking met de wijkagent, dat zij het land zouden verlaten en naar Europa uitwijken, hetgeen zijn belagers ook deden (gehoor CGVS p. 11bis). U had voorts op geen enkele wijze nog contact met de belagers van uw vader. U werd weliswaar het slachtoffer van een schietpartij eind 1992 (gehoor CGVS p. 12), doch u heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit enig verband houden met de steekpartij eerder dat jaar. U verklaarde in dit verband vooreerst zelf dat de aanvallers van uw vader en broer onmiddellijk na het gebeurde, nog in april 1992, Albanië hadden verlaten (gehoor CGVS p. 11bis). Bovendien, verder gehoord over dit onderwerp, stelde u uiteindelijk zelf niet te weten of u wel degelijk door de belagers van uw vader onder vuur werd genomen, temeer daar op dat moment zoveel zaken gebeurden, dat u zelf niet wist waar het vandaan kwam (gehoor CGVS p. 12). Na 1992 had u in dit verband geen problemen meer (gehoor CGVS p. 12bis). Wel zou u na het overlijden van uw vader in 2009 personen rond uw huis hebben zien lopen, waarvan u vermoedt dat één van hen de zoon van een van de belagers van uw vader was. U baseerde dit vermoeden evenwel louter op een beschrijving die uw vader ooit had gegeven (gehoor CGVS p. 15). Vervolgens gevraagd naar de namen van de belagers van uw vader en broer, stelde u herhaaldelijk deze niet te kunnen geven aan de protection officer van het Commissariaat-generaal, daar u uw vader op zijn sterfbed heeft beloofd deze namen nooit vrij te geven (gehoor CGVS pp. 10, 15bis, 16bis). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u na het gehoor door het

Commissariaat-generaal een document van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" opstuurde, waarin wordt vermeld dat uw vader in bloedwraak was verwickeld met Reshat Rexha, uw buurman, en u als dus het land diende te verlaten om een mogelijk gevaar te vermijden. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat attesten van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" bewijswaarde ontberen, daar zij tegen betaling kunnen aangeschaft worden. Uit het geheel van bovenstaande zaken dient besloten te worden dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk in een bloedwraak geïnvolveerd te worden. Hier dient aan toegevoegd dat niet elk misdrijf tegen een persoon in Albanië leidt tot de instelling van een bloedwraak. Het feit dat u vreest dat u zelf bij een terugkeer naar Albanië de belagers van uw vader iets zal aandoen, waardoor u in de gevangenis zal belanden (gehoor CGVS p. 16), is een persoonlijk probleem dat niet kan ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch kan dit aantonen dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Inzake de problemen die uw ex-echtgenote ondervond met haar woning - zij werd onder bedreiging uit haar woning gezet nadat die door iemand anders was gekocht - dient vastgesteld dat u op geen enkele wijze bent betrokken in deze problemen. U stelde zelf dat uw echtgenote u hiervan nooit op de hoogte bracht, doch dat u deze feiten van uw zus vernam, daar u op het moment van de feiten in Griekenland verbleef (gehoor CGVS p. 13bis). Deze feiten kunnen dan ook op geen enkele wijze getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de bom die in 2007 in uw winkel zou zijn gegooid, dient opgemerkt dat u geen enkel idee heeft over de dader(s), noch over hun motief(ven). Bovendien werd ook de winkel/biljartzaal van uw buurman het voorwerp van een gelijksoortige aanslag (gehoor CGVS p. 14). Voorts lieten u en uw familie na in dit verband klacht in te dienen. U haalde ter staving van deze nalatigheid aan dat u toen in Griekenland verbleef en uw familie de wijkagent op de hoogte had gebracht (gehoor CGVS pp. 10 en 10bis). Deze verklaring is evenwel niet afdoende. Derhalve dient vastgesteld dat het aangehaalde probleem van gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard is en er als dusdanig geen objectieve aanwijzingen zijn dat deze aanslag op uw winkel een uiting van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een aanwijzing van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou zijn.

Tenslotte haalde u aan Albanië te hebben verlaten omdat u er familiale problemen heeft en er geen werk vond (gehoor CGVS p. 15). Deze problemen zijn evenwel van louter persoonlijke, intrafamiliale en socio-economische aard die derhalve evenmin ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch wijzen deze problemen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het familiecertificaat toont aan dat u als alleenstaande bent ingeschreven, wat niet wordt betwist. De ontslagbrieven uit het ziekenhuis tonen aan dat uw vader en broer in 1992 inderdaad werden opgenomen met steekwonden, doch werpen verder geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. De faxkopie van de foto laat, gezien de slechte kwaliteit ervan, niet toe enige conclusie hieruit te trekken. In het ongedateerde medische attest staat vermeld dat u sedert 1993 meerdere malen door een arts werd bezocht wegens gezondheidsproblemen en problemen van een neuropsychiatrisch karakter. Dit document laat niet toe uitspraken te doen over uw huidige medische toestand, noch kan het een ander licht werpen op eerder gedane vaststellingen. Het attest van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift wijst op "artikel 3 EVRM"; "artikel 10 van het EG Verdrag" en "Het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2. De Raad wijst vooreerst op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter in zijn verzoekschrift beperkt tot het weergeven van de inhoud van artikel 3 EVRM, artikel 10 EG Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel zonder aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing die rechtsregels en het rechtsbeginsel schendt. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk. Uit het verzoekschrift kan slechts worden afgeleid dat verzoeker de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden onderwerpt aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoeker vroeg asiel aan in België omwille van de problemen van zijn vader en broer in Albanië en de mogelijke gevolgen voor hemzelf. Verzoeker trok eerst naar Griekenland, Italië en Frankrijk en probeerde naar Canada te reizen maar werd betrapt op de luchthaven van Zaventem. Vooreerst maakt verzoeker gewag van een dispuut in 1992 tussen zijn vader en vier mannen, dat uit de hand liep en waarbij zowel zijn vader als zijn broer werden neergestoken en zwaar gekwetst. Verzoeker wijst er tevens op dat hij een paar maanden later beschoten werd en geraakt in de onderarm, en dat er in 1998 een bomaanslag werd gepleegd in de mini-market waarvan hij eigenaar was. Bovendien zou zijn ex-vrouw uit haar woning gedreven zijn nadat het gebouw verkocht was, en is verzoekers vader overleden in 2007. Verzoeker trachtte alsnog een nieuwe zaak op te starten die hem echter financiële moeilijkheden bracht. Omwille van de uitzichtloze economische situatie zou verzoeker besloten hebben om Albanië definitief te ontvluchten, bovendien wilde hij zich verwijderen van de moeilijkheden van de familie.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 novembre 2012, nr 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt verder onderuitgehaald door verzoekers nalaten om asiel aan te vragen in Griekenland, Italië en Frankrijk, terwijl hij wel in staat was om een vertrek naar Canada te organiseren, en pas een asielaanvraag indiende toen hij in Zaventem onderschept werd door de politie. Immers, van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land de nodige stappen onderneemt om deze bescherming te bekomen. Dat verzoeker “*ervan uitging dat zijn asielaanvraag niet ernstig zou worden genomen door deze landen*” zijn louter ongefundeerde beweringen die zijn nalatige handelwijze geenszins kunnen vergoelijken.

3.4. Wat het attest van de “*Peace reconciliation Missionaries of Albania*” betreft -waarvan verzoeker ter terechtzitting een origineel neerlegt-, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de inhoud ervan niet strookt met verzoekers verklaringen. Waar verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf de namen van zijn belagers niet te kunnen noemen omdat hij aan het sterfbed van zijn vader had beloofd dit nooit te zullen doen, blijkt immers uit dit attest dat deze namen hierin uitdrukkelijk vermeld worden. Bovendien blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het

administratief dossier dat dergelijke stukken makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, wat de authenticiteit van dit stuk verder onderuithaalt. De overige documenten die verzoeker neerlegde kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker alleenstaande is en dat zijn familie medische zorgen geniet, maar staven geen asielmotieven. Voor zover verzoeker het slachtoffer was van ernstige aanvallen, zoals een beschieting en een bomaanslag, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze gebeurtenissen kan staven aan de hand van documenten, wat echter niet het geval is en waarvoor verzoeker geen aannemelijke verklaring kan geven. Verzoekers bewering ter terechtzitting dat hij geen economische problemen had in Albanië en eigendommen heeft die hij verhuurt kan zijn nood aan bescherming niet aantonen en is in tegenspraak met zijn eerdere verklaringen.

3.5. Verzoeker komt dan ook niet verder dan hypothetische beweringen inzake incidenten die niet worden gestaafd door documenten, noch door geloofwaardige verklaringen. Immers verzoeker verklaarde dat de rechtstreekse aanleiding voor zijn vlucht een conflict was tussen zijn vader en vier mannen, dat werd opgelost met de hulp van de politie en waarbij zijn vader bekwam dat zijn belagers het land zouden verlaten. Daargelaten de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, toont verzoeker niet in het minst aan dat de incidenten die later plaatsvonden, die overigens evenmin worden aangetoond, enigszins verband hielden met het conflict tussen zijn vader en diens belagers. Hoe dan ook ziet de Raad niet in dat verzoeker omwille van een conflict tussen zijn vader en vier belagers, waar hij zelf niet bij betrokken werd en dat reeds ruim twintig jaar geleden vreedzaam werd opgelost, zou worden geviséerd.

3.6. Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille van dergelijke problemen van louter gemeenrechtelijke aard, geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, temeer nu blijkt uit zijn verklaring dat na de aanval op zijn vader en broer zijn familie zich kon richten tot de politie, die gevolg gaven aan hun klacht en hielpen om het conflict op te lossen, en verzoeker in het kader van de overige incidenten zelf bewust heeft nagelaten om de hulp van de politie in te schakelen.

3.7. Verzoeker onderneemt in het uiterst summiere verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. Tenslotte dient nog benadrukt te worden dat verzoeker evenmin aantoont dat de door hem aangehaalde problemen van familiale en economische aard, nexus hebben met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Aldus kan verzoeker bezwaarlijk gevolgd worden waar hij meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.10 Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK